

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος ἑσκέτος.

Π. — Καὶ πῶς σοῦ φαίνεται, μωρέ, ἡ τοῦ Σαρόγλου δίκη;

Φ. — Μοῦ φαίνεται μυστήριον ἐκεῖν' ἡ διαθήκη.

Π. — Τί ἐννοεῖς;

Φ. — Δὲν ἐννοῶ νὰ τὴν ἀμφισβητήσω
οὐδὲ τὴν ἀκυρότητα καθ' ὅλα νὰ ζητήσω.

Π. — Καὶ ποῖον ὑποστηρίζεις, βρέ;

Φ. — Κανένα, Περικλέτο,
κι' ἡ διαθήκη δι' ἐμέ εἰς κόρακας ἐρρέτω.

Καὶ δὲν μοῦ λές, βρέ Περικλῆ, θὰ γίνω πρὸ μεγάλος;

ἂν μὲ τὸν ἕνα συνταχθῶ καὶ πάω μὲ τὸν ἄλλο;

Καὶ ἂν κερδίση τάχατε ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος

μήπως ἐγώ, βρέ Περικλῆ, θὰ γίνω πρὸ μεγάλος;

ἢ μήπως οἱ διάδικοι θὰ δώσουν κι' εἰς ἐμένα

ἀνάλογον μερίδιον ἀπὸ τὰ κερδισμένα;

Καὶ ἂν κερδίσ' ἡ Σάρογλου ἢ ὁ Ραλλῶφ καὶ Ράλλης

νομίζεις, ἀφιλότιμε, πῶς τίποτε θὰ βγάλῃς;

καὶ σὺ κι' ἐγὼ καλλίτερος μὲ τοῦτο δὲν θὰ γίνω

καὶ μοναχὰ μὲ τῆς ρωναῖς ἑστὸ τέλος θ' ἀπομεινῶ.

Γιὰ τοῦτο εἶμαι ἀπαθῆς καὶ διόλου δὲν μὲ μέλει

καὶ ἄς κερδίση, Περικλῆ, τὴ δίκη ὅποιος θέλει.

Ἄν ὅμως ἔλθῃ ἕξαρνα κανεὶς καὶ μὲ πληρώσῃ

κι' ὑποσχεθῇ πῶς μερδικὸ καὶ εἰς ἐμέ θὰ δώσῃ,

τότε κι' ἐγὼ ἀτίθασσος μὲ ὄνου σιγῶνα

κατέρχομαι ἑστὸν εὐγενῆ δικηνικὸν ἀγῶνα,

τότε κι' ἐγὼ θὰ σηκωθῶ, τὰ δόντια μου θὰ τρίξω,

κι' ὅποιος μὲ δώσῃ κάτι τί θὰ τὸν ὑποστηρίξω.

Κι' ἂν δὲν μοῦ δώσῃ κάτι τι ὁ Γκρούγιερ καὶ ὁ Ράλλης

θὰ κράξω πρὸς τοὺς Ἕλληνας μετὰ φωνῆς μεγάλης:

«Γιατί, μωρέ, φωνάζετε καὶ ὅλο φλυαρεῖτε

καὶ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ὡς ἐθνικὴν θαρρεῖτε;

γιατί ἀνκατεύετε τὸ ἔθνος εἰς τὴν δίκην

καὶ τὰ μαλλιά σας σέρνετε μὲ τρόμον καὶ μὲ φρίκην;

Ἐδῶ, μωρέ, δὲν πρόκειται ποσῶς περὶ πατριδος,

ἐδῶ, μωρέ, δὲν πρόκειται περὶ παρωνυχιδος,

οὐδὲ τὸ ἔθνος πνίγεται εἰς πόντον τρικυρίας,

ἐδῶ μονάχα πρόκειται περὶ κληρονομίας,

ποῦ ὁ Σαρόγλου εἶπεν, πρὶν κατεβῆ ἑστὸν τάφον,

καθὼς ἀποδεικνύεται διὰ πολλῶν ἐγγράφων,

εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ποῦ εἶναι ἑστὸ Ρουτσούκι....

γιατί λοιπὸν γκαρίζετε, διαβόλου Μαμμαλοῦκοι;

Ἦτο δ' αὐτὸς ὁ Σάρογλου πολίτης Βουλγαρίας

καὶ ἀποδείξεις δι' αὐτὸ σας φέρομεν μυρίας,

καὶ ὡς τοιοῦτος ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὸν παρὰ του

εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ ὄχι ἑστὴν κυρά του.

Ἡ διαθήκη δὲ οὕτῃ τῶν ἄλλων κληρονόμων

καὶ τῆς κυρίας Σάρογλου, συμφώνως πρὸς τὸν νόμον,

ἀποδεικνύεται πλαστὴ καθ' ὅλον τῆς τὸ πλάτος,
χωρὶς ν' ἀνκατεύεται παντάπασι τὸ κράτος,
γιατί εὐρέθῃ ἀνοικτὴ καὶ δίγως βουλοκέρι
καὶ δι' αὐτὸ ἀπόδειξιν ὁ Ράλλης θὰ σας φέρῃ,
κι' ἐγὼ εἶμ' ἑτοιμος γι' αὐτὸ τὸν σβέρκο μου νὰ βγάλω
κι' εἰς ἀναμμένα κάρβουνα τὰ χέρια μου νὰ βάλω
κι' εἰς τοὺς θεοὺς νὰ ὀρκισθῶ κι' εἰς τῆς Στυγὸς τὸ ρεῦμα
πῶς εἶναι πᾶν τὸ ἐν αὐτῇ πλεκτάνῃ, δόλος ψεῦμα,
καὶ νὰ εἰπῶ πῶς φίλος μου ὁ μακκρίτης ἦτον
καὶ μ' εἶχε πάντα σύμβουλον ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων,
καὶ νὰ εἰπῶ πῶς ἤμουνα παρὼν ἑστὴν κάμαρά του
ὅταν αὐτὸς διέθετε τὸν μπόλικο παρὰ του
καὶ εἶδε μὲ τὰ μάτια μου τὴν διαθήκη ὅπου
ἐχάριζε τὸ ἔχειν του τοῦ Ἀρχιεπισκόπου,
κι' εἶμ' ἑτοιμος νὰ ὀρκισθῶ εἰς πάντας τοὺς ἀγίους,
εἰς τοὺς θεοὺς τῶν οὐρανῶν καὶ εἰς τοὺς ἐπιγείους
κι' εἰς τὴν χρυσὴν ἀνατύγειαν τῶν οὐρανίων φώτων
πῶς δὲν ἀνῆρσε ποτὲ τὸ ἐγγράφον τὸ πρῶτον,
κι' ἡ πρώτη διαθήκη του θὰ ἔχῃ κύρος μόνον
καθ' ἅπαντα τὸν μέλλοντα καὶ τὸν παρόντα χρόνον.»
Αὐτὰ καὶ ἄλλα θὰ εἰπῶ, βρέ Περικλῆ, ἀκόμη....
ἂν ὅμως ἔλθ' ἡ Σάρογλου κι' οἱ ἄλλοι κληρονόμοι
καὶ μερδικὴ μ' ὑποσχεθῶν, τὸν τόνον μου θ' ἀλλάξω,
καὶ τότε πρὸς τοὺς Ἕλληνας τοιαῦτα θ' ἀλλοκλάξω:
»Ἰτε, ὦ Ἕλληνόπαιδες, καὶ ἴδετε τὰς δίκας,
ἐλευθεροῦτε ἑσὶ καὶ τῶν προγόνων θήκας,
διότι θέλει καὶ καλὰ ἡ φάρα τῶν Βουλγαζῶν
τὸν θητακρὸν τοῦ Σάρογλου νὰ πάρῃ ἄρον ἄρον.
Ἄς σηκωθῇ ἐπὶ ποδῶς ἡ ἄπρη φουστκνέλα,
εἰν' ἐθνικὸν τὸ ζήτημα, δὲν εἶναι πικρὸ γέλα,
καὶ ἄς ὑπερασπίσωμεν δι' ὅλων τῶν πνευμῶν
αὐτῆς τῆς γήρας Σάρογλου τὴν δικηθήκην μόνον,
διότι σας ὀρκίζομαι μὲ ὅλα τὰ σωστά μου
ὅτι αὐτὴν ὁ Σάρογλου τὴν ἐγράψεν ἑμπροστί μου
κι' ἐκεῖ ὅπου τὴν ἐγράψεν τοῦ ἔσπεκε ἡ πέντα
καὶ δεύτερη ἐζήτησε ἀμέσως ἀπὸ μὲν
καὶ ἕμας πρὸς τὴν ἐγράψεν ἐπὶ βουλοκέρι
καὶ ὁ ἴδιος τὴν ἐσφράγισα μὲ τὸ δεξιὸν μου χέρι,
κι' αὐτὴ θὰ εἶναι ἀληθὴς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
κι' ἡ ἄλλαις γιὰ τὰ πίσω μας θὰ χρησιμεύουν μόνον.
Δὲν πρέπει ἀλογόμυιγαις κανέννας μας νὰ χάσῃ,
εἶναι τοῦ ἔθνους, βρε πικιδιά, ἡ διαθήκη αὕτη,
κι' ἂν ἄκυρος ἀποδειχθῇ ἐπὶ δικαστηρίου
καὶ σὲν σκουπίδι πετχθῇ ἐντὸς οὐρητηρίου,
τὸ ἔθνος τότε χάνεται μὲ ὅλον του τὸ κλέος,
καὶ κρῖμα εἰς τὰς ἐσθῆτας αὐτὰς τοῦ βασιλέως
κι' εἰς τῶν βασιλοπιδῶν μας τοὺς γάμους καὶ ἀρραβῶνας
καὶ ἑστὸ Παντιᾶ τὴν Ἐκθεσιν καὶ εἰς τοὺς Παρθενῶνας.»
Αὐτὰ ἡ γλῶσσά μου θὰ πῇ γιὰ ὅποιον μὲ πληρώσῃ,
ἀλλ' ἂν κανεὶς διάδικος μπαξίσι δὲν μοῦ δώσῃ,
οὐδ' ἡ κυρία Σάρογλου κι' οὐδὲ αὐτὸς ὁ Ράλλης,
ἐγὼ θὰ μείνω ἀπαθῆς μακρὰν αὐτῆς τῆς πάλης
καὶ θάμμι πρόσωπον βωβὸν ἑστὸ μέγα τοῦτο δράμα
κι' οἱ δὲ θὰ ἔχουν δίκαιον καὶ ἄδικον συνάμα.
Π. — Ὅρσε λοιπὸν γιὰ πληρωμὴ ἐπτά γροβιχίς ἑστὴ μύτη
καὶ πήγαίε κι' ἐκ μέρους μου νὰ πληρωθῆς, κοπρίτη.

